

ONI STANOVILI PRAVIDLA.
TEĚ NASTAL ČAS JE PORUŠIT...

PÁNSKÝ KLUB

THRILLER

ERICA KATZ

PÁNSKÝ
KLUB

The Boys' Club
Copyright © 2020 by Erica Katz
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Sýkorová, 2021
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1656-2 (pdf)

ERICA KATZ

PÁNSKÝ
KLUB

VENDETA

*Mámě a tátovi za to, že mi dali
tak úžasný život, a za jejich
každodenní neochvějnou podporu.
(Jen vás prosím, až budete knihu
číst, sexuální scény přeskočte.)*

Anatomie neúspěšné fúze

1. **SEZNAM CÍLŮ.** Seznam potenciálních kupců a prodejců společností na relevantním trhu.
2. **DOHODA O ZACHOVÁNÍ MLČENLIVOSTI (NDA).** Písemná právní dohoda, do které vstupují nejméně dvě strany za účelem ochrany citlivých informací, dostupných každé straně během vyjednávání.
3. **ZNÁMKY ZÁJMU.** Výraz vyjadřující podmíněný a nezávazný zájem o koupi nebo prodej společnosti.
4. **POKUS O UZAVŘENÍ.** Snaha uzavřít proces fúze a pravomocně převést vlastnictví prostřednictvím podpisu a zaprotokolování všech dokumentů.
5. **ROZCHOD.** Odstoupení od dohody bez uzavření smlouvy; obvykle musí strana, která nenaplnila dohodnuté podmínky, zaplatit poplatek.
6. **POROZCHODOVÉ ZÁLEŽITOSTI.** „Úklid“ a úpravy po uzavření či odstoupení od dohody, které mají zajistit, aby všechny strany transakce mohly dál úspěšně fungovat.

Prolog

NEJVYŠŠÍ SOUD STÁTU NEW YORK OKRES NEW YORK: 29. ČÁST PROCESU

SHEILA PLATTOVÁ POŘADOVÉ ČÍSLO 1476/46

Žalobce,

-proti-

GARY KAPLAN

Obžalovaný

SVĚDKOVÉ:

ALEXANDRA VOGELOVÁ, SVĚDEK OBŽALOBY

MICHAEL ABRAMOWITZ, PRÁVNÍ ZÁSTUPCE SLEČNY VOGELOVÉ

PŘEDBĚŽNÝ VÝSLECH SVĚDKA V PROCESU S GARYM KAPLANEM,

zaregistrovaný v rámci NY COURTS publikovaný v NY STATE JUDICIAL BRANCH

PRÍMÝ VÝSLECH VEDENÝ PANEM ZEIGLEREM:

Dotaz: Dobré ráno, slečno Vogelová.

Odpověď: Dobré ráno.

D: Jméno vyjma pana doktora Zeiglera, proč jste Gary Kaplanem až tak zvědavá?

Bude to váš první případ, kde jste se pan Kaplanem důvěrně seznámila, je to tak?

Nejdříve pár základních otázek. Kde jste vystudovala práva?

O: Na Právnické fakultě Harvardovy univerzity.

D: A kde jste po studiích pracovala?

O: Moje první práce po studiích bylo místo advokáta ve firmě Klasko & Fitch.

- D: A v jaké oblasti jste pracovala, když jste v Klasko & Fitch začínala?
- O: Vlastně jsem byla bez záruky. Nechtěla jsem mu dělat špatnou práci, ale konkrétně v týmu.
- D: Jak se přidáte? Jak to konkrétně probíhá?
- O: Nejdříve jsem byla v týmu, který měl hodně práce, ale když jsem začala, byla jsem v týmu, který měl méně práce.
- D: Je počet volných míst v každém týmu nějak omezen?
- O: V týmu musel být pronájem advokátů dostatek práce. Nemohou přijímat neomezený počet lidí.
- D: Vyvolává tento proces soutěživost?
- O: Řekla bych, že některé týmy jsou mezi advokáty žádanější než jiné.

[právní zástupce obhajoby se radí s kolegou]

- D: Máte nějaké podzvěsti, proč některé týmy jsou žádanější než jiné?

Lehce jsem se zachvěla a mé podpatky a perfektně padnoucí kostýmek, které mě chránily jako brnění, přestávaly účinkovat. Už jsem nebyla v přehnaně klimatizované zasedací místnosti v manhattanské kanceláři svého zástupce; už na mě přes okno nedopadaly sluneční paprsky, které se mi v klíně stáčely jako zlaté stuhy. Zaplavily mě vzpomínky na těch prvních pár chaotických měsíců v Klasko & Fitch: ta soutěživost, ten vzrušující pocit úspěchu, pocuchané nervy, strach a pohrdání a všudypřítomný tlak svázaný s prací advokáta bez zařazení, který se zoufale snaží zajistit si pozici u jednoho z prestižních týmů. Utřela jsem si pot z čela a na chvíli zavřela oči.

Část první

SEZNAM CÍLŮ

Seznam potenciálních kupců a prodejců společnosti na relevantním trhu.

Kapitola 1

„Jak vypadám? Same? Same!“

Sam zíral na televizi, kde vyřvávala ranní talk show, s lehce pootevřenou pusou. Podpatkem svých nových tělových lodiček jsem dupla na dřevěnou podlahu.

„Co?“ otočil se ke mně, oči vykulené a tázavé. Na pravé tváři měl ještě otlak od polštáře po nerušeném spánku.

„Jak vypadám? Vypadám právnicky?“ Uhladila jsem si blůzu pod sukni a zhluboka se nadechla. „Ježíši. Jsem tak moc nervózní.“

Sklonil strništěm pokrytou bradu a prohlédl si mě od hlavy k patě. „Vypadáš fakt sexy.“

„Proboha!“ zavrčela jsem a zamířila do ložnice. Sam mě ospale následoval, zatímco se škrábal na břicho pod bílým tílkem, těsně nad flanelovými kalhotami od pyžama.

„No co? Co je na tom špatného? A jak bys vlastně měla vypadat? Ať máš vypadat jakkoli, vypadáš tak.“

Přetáhla jsem si blůzu přes hlavu a rozběhla se ke skříni. „Profesionálně! Ve svůj první den jako právnička bych měla vypadat profesionálně. Jak jinak,“ odfrkla jsem si a přehrabovala se svými halenkami.

„Vždyť vypadáš profesionálně! Nebo jsi aspoň vypadala.“ Stála jsem tam jen v podpatcích, sukni a podprsence a on vklouzl vedle mě a objal mě kolem pasu.

„Vážně?“

Přikývl a zvedl ze země mou bílou hedvábnou blůzu a podal mi ji, zrovna když se z prádelníku začalo ozývat bzučení. Otočila jsem se k Samovi zády a natáhla se pro mobil.

Chvilí jsem zírala na slovo „Rodiče“ s prstem nad „Odmítnout“. Pak jsem si to rozmyslela a stiskla zelené tlačítko, zatímco Sam využil příležitosti a odklidil se zpátky na pohovku.

„Ahoj mami! Zrovna se chystám. Co potřebuješ?“

„Jsme tady oba!“ zakřičela máma. Nastavila jsem telefon na odposlech a znovu si přes hlavu natáhla blůzu.

„Jenom ti chceme popřát hodně štěstí!“ přidal se táta. Představila jsem si je v kuchyni s nepřiměřeně dlouhou a nezvratně zakroucenou šňůrou u nohou, jak s hlavami u sebe křičí do teď už zažloutlého sluchátka.

„To jste hodní. Zavolám vám později a dám vám...“

„Alex?“ zeptal se táta.

„Haló? Slyšíte mě?“ nakoukla jsem na obrazovku a zjistila, že mám čtyři čárky.

„Zavěsil jsi!“ postěžovala si máma.

„Máte vypnutý zvuk!“ zařvala jsem a okamžitě si uvědomila, jak je to zbytečné. *Dám jim pět vteřin a pak zavěs...*

„Králíčku?“

„Mami?“

„Mysleli jsme, žeš nám vypadla! Jsi nervózní?“

„Ani ne!“ zalhala jsem a naklonila hlavu na stranu, aby měly mé zuby lepší přístup k nehtu na mém palci. „Je to jen úvodní školení.“

„Jsme na tebe moc hrdí,“ rozplývala se. Sevřel se mi žaludek a poohlédla jsem se po kostýmku od Ann Taylorové, který, ještě s cenovkami, visel na úplném konci skříně.

Kéž bych strávila některé léto na právech v Klasko.

Věděla bych, co si obléct – co čekat.

„Mám na sobě sukni a halenku. Neměla bych si spíš vzít kostýmek?“

Na druhém konci zavládlo ticho.

Proč chci radu ohledně toho, jak se profesionálně obléct, od ženy v domácnosti a muže, který do práce každý den chodí v lékařském mundúru?

„Ať se rozhodneš jakkoli, určitě ti to bude slušet!“ řekla nakonec máma.

Obrátila jsem oči v sloup. *To mi vážně pomohlo.*

„Díky, mami. A díky, že jste zavolali, ale už musím letět.“

„Vyrazíš jim dech!“ zavolal táta.

Najednou jsem si připadala velmi nepatřičně. „Klid, tati. Nebudu přece zachraňovat životy.“

„Proto jsem taky řekl, že jim ten dech vyrazíš!“ zanotoval táta pyšně. Při tom otřepaném vtipu jsem se musela usmát, nemohla jsem si pomoci. Táta byl onkolog a věděla jsem, že je na mě hrdý, ale i když mi to nikdy neřekl, vždycky jsem ho tak trochu podezírala, že by byl raději, kdybych zůstala u neziskovky Sanctuary for Families.

Když jsem byla malá, rodiče mi vždycky říkali: „Až vyrosteš, můžeš být čímkoli budeš chtít. Lékařkou, právničkou...“ Tam ale jejich seznam vždycky skončil. Nedokázala jsem si vybavit, kdy jsem se rozhodla, že tohle jsou mé jediné možnosti. Na horním rtu jsem ucítila kapičky potu. *Jak jsem se sem ksakru dostala? Chci vůbec být právničkou? Možná jsem neměla brát místo ve velké firmě. Se Samem jsme mohli vyžít z mého platu ze Sanctuary for Families, než by jeho společnost začala vydělávat... Pokud vůbec začne vydělávat.*

Podívala jsem se na svou velkou skříň plnou blůz a sukní, přičemž většina měla ještě visačky, a věděla jsem, že to není pravda. Tenhle život jsem chtěla: svůj luxusní byt, skříň plnou nového oblečení. Tohle jsem si vybrala.

„Máma a já jdeme na farmářský trh. Máme tě rádi! Hodně štěstí!“

Zapípání mobilu oznámilo příchozí hovor a na obrazovce se objevilo jméno Carmen Greysonové. „Díky! Už musím běžet! Mám vás ráda!“ Na jejich rozloučení jsem nečekala a přijala druhý hovor.

„Ahoj!“ vydechla jsem; ulevilo se mi, že volá má spolužačka z práv. „Jsem tak ráda, že...“

„Co máš na sobě?“ chtěla vědět Carmen.

„Tělové lodičky, tmavě modrou úzkou sukni a bílou hedvábnou blůzu?“

„Ano. Perfektní. Naprosto dokonalé. Elegantní, úhledné a profesionální,“ ujistila mě Carmen a já okamžitě cítila, jak můj tep zpomaluje. I když jsme si na škole nikdy nebyly moc blízké, to, že spolu budeme pracovat ve stejné firmě, z nás dělalo sestry ve zbrani. Carmen tam navíc strávila léto na stáži, takže jsem měla v plánu se jí držet, aby mě mohla všem představit a pomoci mi zorientovat se ve firemní politice. Carmen byla bystrá, seriózní a zajímavá – zajímavá způsobem, na jaký jsem kvůli ochránářské výchově v Connecticutu nebyla zvyklá.

Pomalu jsem vydechla úlevou.

„Taky si beru sukni a blůzu. Ale nejsem si jistá...“ Zatímco se Carmen snažila rozhodnout mezi všemi svými možnostmi, já nakoukla do obýváku.

Sam seděl na naší nové prošíváné pohovce, kterou jsem koupila za zbytek firemního příspěvku na stěhování. Už teď mi chyběl. Přála jsem si, aby léto mohlo být aspoň o pár měsíců delší. Potom co jsem složila advokátní zkoušky, jsme se s tátovou kreditkou v ruce, jeho až příliš velkorysým dárkem k mému úspěšnému dokončení práv, a trochou trávy tři týdny potulovali po jihovýchodní Asii. Dosud jsem si nepřípadala úplně připravená čelit skutečnému světu.

„Tak jo. Zatím!“ Carmenin hlas se prodral mými myšlenkami, a než zavěsila, podařilo se mi s ní rozloučit. Přešla jsem k Samovi,

který odtrhl oči od ranních zpráv. Podíval se na mě, jemně mě chytil za límeček a přitáhl si mé rty ke svým.

„Co se děje?“ Prohlížel si mě a zvažoval můj výraz. Posadila jsem se vedle něj.

„Netuším, proč jsem tak nervózní. Je to jen úvodní školení. Ani ještě nebudu opravdu pracovat.“

„Povedeš si skvěle.“ Nevšimavě mi stiskl stehno a otočil se zpátky k televizi. Ještě chvíli jsem ho sledovala a doufala v trochu povzbuzení. Žádného se mi nedostalo.

Došla jsem k zrcadlu v chodbě, uhladila si dlouhé karamelově hnědé vlasy a přála si, aby mé unavené hnědé oči byly jasnější. *Uklidni se*, řekla jsem si. *Budeš v pohodě*. Ustoupila jsem o kousek zpátky, ještě jednou se prohlédla a utrhla cenovku z čokoládově hnědé kabelky s hladkými liniemi a dostatkem místa na laptop, který mi koupila máma. Nebyla jsem si úplně jistá, jak se jí podařilo vybrat tak dokonalý dárek – co si pamatuju, do knihovny, kam chodila pomáhat, vždycky nosila skládané kalhoty a praktické boty bez podpatku –, ale řekla jsem si, že nejspíš požádala asistentku v místním Bloomingdale's o pomoc s tím, co „pracující ženy“ potřebují do kanceláře. Pomalu jsem se nadechla, opatrně nasála vzduch do plic, vypustila ho ven přes našpulené rty a vyrazila ke dveřím.

„Už jdu!“ oznámila jsem.

Sam se odlepil od gauče s udýchanými, prskavými zvuky, o kterých se chybně domníval, že mu pomohou probrat ztuhlé svaly, a jako zombie došel až ke mně.

„Hodně štěstí,“ usmál se, naklonil se blíž a políbil mě na tvář.

„Co budeš dneska dělat?“ zeptala jsem se.

„Alex, vždyt pracuju. Každý den.“ Jak se šoupal zpátky k televizi, zaznamenala jsem v jeho hlase sklíčenost. „Máme před sebou hodně práce. Schůzky s investory jdou dobře. Ale ještě musíme koupit veškerý inventář...“

„Tak jsem to nemyslela,“ přerušila jsem ho a rychle se podívala na hodinky. „Vím, jak tvrdě pracuješ. Jsem jenom nervózní. A už musím jít.“

„Běž! Držím ti palce!“ Pokusil se o uklidňující úsměv.

„Všichni říkají, že tahle práce ovládne celý můj život. Ale my to zvládneme, ne?“

Vzal mé tváře do svých dlaní. „To ty jsi přece říkala, že se to zvládnout dá, pokud se nepřidáš k fúzím a akvizicím. Takže nežádej o práci u M&A. Nepředváděj se jim a nepřidávej se k nim. Je to hračka,“ řekl a mrkl na mě.

Usmála jsem se na něj a dlouze ho políbila. Pak jsem prošla chodbou, a když jsem neodbytně mačkala tlačítko u výtahu, dokud se dveře se zazvoněním neotevřely v našem patře, v břiše se mi znovu usadila nervozita.

S dvacetiminutovým předstihem jsem dorazila k jedné ze stovek kancelářských budov tyčících se na Páté avenue. Z ulice mi všechny připadaly úplně stejné. Na cestu do práce jsem si dala pětačtyřicet minut. Jízdu metrem z Chelsea do centra jsem si týden předtím dvakrát vyzkoušela a zjistila, že trvá třiadvacet minut, takže jsem měla pohodlnou rezervu. V budově, před kterou jsem teď stála, sídlila americká centrála jedné japonské banky, dvě konzultační firmy a Klasko & Fitch – největší a jedna z nejprestižnějších advokátních firem na světě. Protlačila jsem si cestu otočnými dveřmi se zvukem svých podpatků v uších, dokud mě nevyplivly v rozlehlé mramorové hale.

Sterilní foyer tvořila kakofonie jednostranných telefonátů a letmých pozdravů. Každý, kdo kolem mě prošel, vypadal, že má svůj cíl. Nikdo se tu nezdržoval ani se nevybavoval. Muži i ženy mířící k výtahům se s nacvičeným mávnutím přístupové karty spořádaně a sebevědomě prezentovali světu. Následovala jsem jejich příkladu a konejšivému proudu vody, který stékal po bílých

kamenech, a varovné pásce ohraničující jeden ze vzdálenějších výtahů, kde správa budovy vyvěsila ceduli, věnovala jen krátký pohled. Opatrně jsem udržovala rychlé tempo směrem k velkému modrému nápisu až na druhém konci haly, který prohlašoval: „Zdravíme nové advokáty firmy Klasko & Fitch.“

Když jsem procházela kolem stolu ochranky, muž se jmenovkou, na které stálo „Lincoln“, se na mě příjemně usmál. Nejspíš už v tom měl praxi a poznal nervózního nováčka, když ho viděl.

„Zdravím! Vítejte v Klasko & Fitch! Jsme moc rádi, že budete pracovat právě u nás. Alexandra Vogelová, že? Omlouvám se. Dáváte přednost Alex, že ano?“ Od uvítacího stolu se na mě vřele usmála brunetka s tváří anděla, která vypadala asi na pětáctýřicet. „Jsem Maura. Náborová manažerka. Nevím, jestli si mě pamatujete...“

„Ovšem! Viděly jsme se na pohovoru v kampusu. A ano, Alex. Děkuji.“ Můj hlas byl klidný, tak jako vždy, když jsem se ocitla v napjaté situaci. Byl to důsledek mé kariéry v závodním plavání, který mi umožnil maskovat nervozitu, když to bylo třeba.

Zatímco procházela hromadu složek za malým nápisem „R–Z“, podívala jsem se na hodinky.

„Jdete přesně načas,“ ujistila mě, aniž by odvrátila oči od složek. „Nejste tu první ani poslední. Hezky uprostřed. Vůbec si nedělejte – konečně! Tady ji máme.“ Z hromady složek vytáhla tu s logem K&F. „Váš průkaz s fotkou a přístupová karta. Budete je potřebovat, abyste mohla používat výtahy. Půjdete rovnou támhle a do pětáctýřicátého patra. Kdybyste náhodou zapomněla, je to hned na první straně. Kdybyste něco potřebovala...“

„Dobrý den, jsem Nancy Duvalová.“ Maura i já jsme se otočily. Stála před námi blondýnka s vykulenýma očima, která si hrála s roztřepeným lemlem svého saka. Na chvíli jsem se zarazila, když jsem si všimla, že je oblečená formálněji než já, ale pak jsem si řekla, že má dobře padnoucí sukně je stejně vhodná jako její

obnošený kostýmek. Říkala jsem si, jestli je její vyrušení pouze výsledkem nervozity z prvního dne, nebo známka celkové sociální nešikovnosti, s jakou jsem se dobře seznámila na právech.

„Zdravím!“ Po Mauřině boku se objevila vysoká hubená blondýnka a podívala se na Nancy. „Já jsem Robin, také jsem náborová manažerka. Postarám se o vás.“

Poděkovala jsem Mauře za pomoc a strčila jsem si složku do tašky.

Mrkla na mě. „Moc se mi líbí vaše kabelka.“ Usmála jsem se na ni a zamířila k výtahům obsluhujícím podlaží 35 až 45, kde už čekaly tři ženy – všechny na sobě měly kostýmek. Modlila jsem se, aby nejely nahoru do pětáctýřicátého patra. *Měla jsem si vzít kostýmek. Všichni budou oblečení formálněji než já a Carmen. Všichni muži na sobě budou mít oblek. Kde je vlastně Carmen? Měla bych se postavit vedle ní, abych nevyčnívala.*

„Alex!“ zavolala svým směrem nejvyšší z tria u výtahu.

Zírala jsem na ni. „Carmen! Ahoj!“

Při pohledu na její perfektně padnoucí kostýmek z Theory v námořnické modré – přesně ten, který jsem si zkoušela, ale zavrhla, protože byl moc drahý – jsem cítila, jak červenám.

Objala mě, zatímco já stála s rukama nešikovně podél těla.

„Tak sis nakonec vzala kostýmek,“ donutila jsem se říct klidným hlasem.

„Psala jsem ti! Ale vypadáš skvěle!“ Carmen zářila. Pozorně si mě prohlédla svými světlými, skoro až průzračnými modrými očima. Podívala jsem se na mobil a uviděla její zprávu, kterou poslala před čtyřmi minutami. Nejspíš ji poslala, zatímco jsem byla v metru. Když už bylo pozdě. Nevím, proč poslouchám svou matku, pomyslela jsem si. Nevím, o čem mluvím.

Než jsem jí mohla odpovědět, otočila se Carmen ke svým kamarádkám. „Tohle je Jennifer a Roxanne. Chodily jsme spolu na vysokou.“

„Ahoj,“ řekla Jennifer přívětivě. Její velké hnědé oči pod plnou blondátou ofinou prozrazovaly jistou míru nervozity.

„Ahoj!“ řekla Roxanne se zamáváním. „Nevím proč, ale jsem strašně nervózní!“ zasmála se a odhrnula si kaštanové vlasy z očí. Byla drobná a rozkošná – jako zrzavá panenka, kterou jsem jako malá mívala na posteli.

„Já taky!“ Trochu jsem se uvolnila, vděčná, že to přiznala nahlas. Přistoupili k nám dva muži v oblecích s firemními jmenovkami. Smáli se a celá pětice se vřele přivítala, zatímco já stála stranou a sledovala ty vyrovnané mladé profesionály, jak si povídají.

„Zdravím! Kevin,“ otočil se ke mně jeden z mužů a napřáhl ruku. Donutila jsem se udržet oční kontakt, ale rozptylovaly mě jeho do špiček nagelované vlasy. *Chlapi tohle dneska vážně ještě dělají?*

„Alex.“ Usmívala jsem se, ale záviděla jsem jim, že tu spolu strávili léto, učili se, jak to tady chodí, a celou tu dobu vydělávali šestkrát více než já na stáži v neziskovce.

I když od sedmé třídy uběhlo už dvanáct let a já teď měla zdravý společenský život, právnícký titul a rozumně vypracované paže, cítila jsem se stejně jako tehdy, když jsem celý týden musela o každé obědové přestávce jíst krutí sendviče na záchodě. Sandy Cranswellová, včelí královna naší třídy, se rozhodla, že mě bude nesnášet, protože jsem z plavání měla „chlapská ramena“, takže se mnou v jídelně nechtěl nikdo sedět. Dlouho to nevydrželo, protože se se mnou cestou na státní finále skamarádil Zach Schaeffer, jeho parta osmáků se brzy přidala a Sandy mě vzala na milost. Ten nepříjemný pocit se mi ale vryl do paměti.

Spolu s pár dalšími lidmi jsme se nahrnuli do výtahu, a zatímco ostatní si vzrušeně povídali, já stála vzadu a na moment zavřela oči. Zoufale jsem se snažila přimět kapku potu, která mi stékala po páteři, aby se vypařila dřív, než mi prosákne přes blůzu.

Jakmile se náš výtah v pětačtyřicátém patře vyprázdnil, naskytl se nám pohled na dubovou podlahu s širokými prkny nesoucí

moderní mramorový recepční stůl obklopený pohovkami a křesly z tmavě hnědé kůže. Z doby, kdy si mě skoro před rokem zavolali na další pohovor, jsem si místnost pamatovala jen matně. Ale ten den jsem byla příliš nervózní na to, abych ocenila, jak krásné ty kanceláře jsou. Dvě ženy a jeden muž, kteří vypadali na něco přes dvacet, seděli za stolem se sluchátky na hlavě. Když nás zpozorovali, nasadili úsměv, ale své „Kam vás mohu přepojit?“ a „Okamžik, prosím.“ chrlili dál. Cedule se slovy „Úvodní školení advokátů v prvním roce praxe“ nás nasměrovala chodbou lemovanou prosklenými konferenčními místnostmi.

Dveře k naší zasedačce byly na znamení přivítání otevřené a rozhrnuté závěsy odhalovaly výhled na jih, který zabíral snad celý Manhattan za Padesátou pátou ulicí. Přímo proti mně se skvěla MetLife Building; v dáli se odhodlaně leskla Věž svobody; k obloze se sebevědomě řítila Empire State Building, která jako by vyzývala Chrysler Building k souboji vůlí; a nalevo se nad stříbrnými vodami East River ospale klenul Brooklynský most.

Na pódiu stála žena v šedém kalhotovém kostýmku a s úšklebkem pozorovala, jak to všechno vstřebáváme. „Ohromující, že?“ promluvila do mikrofonu. Ostatní si začali sedat, někteří si povídali a já si uvědomila, že nikdo z nich se nad tím výhledem nerozplýval. Nejspíš si na něj během letní stáže zvykli. Přesto jsem se trochu uvolnila, když mi došlo, že několik z mých nových kolegyně mělo na sobě sukně a blůzy, tak jako já. Nenápadně jsem se oddělila od Carmen, Roxanne a Jennifer, abych mezi nimi nevyčnívala, a posadila se mezi Kevina a jednoho Afroameričana v tmavě modrém obleku doplněném červeným motýlkem s malými žlutými kyticemi.

Muž s motýlkem se naklonil přes mě a ukázal na Kevinovu kravatu; byla oranžová s malými štěňátky a zavázaná dvojitým Windsorem, který vyvolával dojem, že je jeho krk ještě tenčí, než doopravdy byl. „Ferragamo?“

„No... já...“ Kevin otočil svou kravatu a podíval se na štítek se značkou. „Jo! Asi mám firemní uniformu!“ zasmál se a napřáhl ruku. „Kevin.“

Druhý muž mu potřásl rukou a mrkl na něj. „Ty vlasy žeru.“ Zarazila jsem se, i když to neznělo, že by si z Kevina utahoval. „Derrick. Na stáži jsem byl v losangeleské pobočce, takže jsem tu nový,“ vysvětlil Motýlek, pak se zaklonil, položil si ruku na srdce a druhou napřáhl ke mně. Byl pohledný, měl výrazné lícni kosti a hranatou čelist, ale měl i styl a široký úsměv, který rozvázal uzel mezi mými lopatkami.

„Alex,“ řekla jsem a potřásla si s ním rukou. „Já strávila loňské léto v Sanctuary for Families.“ Krátce pokývl; oba jsme tu byli noví.

„Dobré ráno.“ Když žena v šedém kostýmku promluvila do mikrofonu, všichni utichli. „Jmenuji se Eileen Kastenová. Jsem společník pro soudní spory a mám na starost tréninkový program během vašeho prvního roku. Úvodních osm měsíců se každé pondělí zúčastníte školení zaměřeného na obecné firemní postupy. Doufáme, že se během svých prvních měsíců naučíte co nejvíce z mnoha oblastí praxe, abyste se mohli informovaně rozhodnout, na čem budete pracovat po zbytek své kariéry. Po osmi měsících se přidáte k jednomu pracovnímu týmu; jeho zodpovědností pak bude vaše znalosti v oblasti práva, na kterou se specializuje, obohatit a zdokonalit. Vy ohodnotíte je. Oni ohodnotí vás. Pokud se shodnete, můžete se k nim přidat. Nakonec budete všichni, všech dvaapadesát z vás, spokojení.“

Derrick si odfrkl a obrátil oči v sloup. „Přinejmenším polovina z nás bude zklamaná,“ zašeptal. „V těch nejlepších pracovních skupinách není pro tolik lidí dost místa.“ Do té doby jsem nevěděla, že některé týmy měly být lepší než jiné, jen že M&A, tedy fúze a akvizice, měly být nejnáročnější.

Proslov pokračoval. „Dnes chci, abyste vzali na vědomí jeden druhého. Podívejte se doprava.“ Otočila jsem se a dívala se

na lesklý pichlavý týl Kevinovy hlavy. „Tenhle člověk byl mezi prvními patnácti procenty studentů jedné z patnácti nejlepších právnických fakult v zemi. Teď se podívejte vlevo.“ Otočila jsem se a viděla Derricka, který šilhal a jeho vypláznutý jazyk byl jen kousek od mého obličeje. Musela jsem si rukou zakrýt pusu, abych nevyprskla smíchy. „Tenhle člověk byl mezi prvními deseti procenty na jedné z deseti nejlepších právnických fakult v zemi.“ Pro efekt se odmlčela. „Jak tohle vím?“

„Všichni jsme byli mezi prvními deseti procenty na jedné z deseti nejlepších právnických fakult!“ zavolal Derrick směrem k pódiu.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se žena.

„Derrick Stockton,“ řekl se sebevědomím, jaké jsem mu záviděla.

„Máte naprostou pravdu, Derricku Stocktone. Tímhle vás nechci nijak zastrašit. Právě naopak, chci vás ubezpečit, že sem patříte. Ale také vás chci varovat, že se vám tu nepodaří odlišit se od ostatních pouze na základě inteligence. Přinejmenším to nebude snadné.“

Těžce jsem polkla a začala si hrát s kůžičkou kolem nehtů.

„Pěkná blbost. Neskutečné klišé,“ zamumlal Derrick pod vousy. Vytáhl z kapsy mentolku a dal si ji do pusy. „Chceš taky?“

„Bože,“ zakryla jsem si pusou. „Smrdí mi z pusy?“ Derrick na mě chvíli zíral a pak hravě přimhouřil oči.

„Ty budeš tak trochu praštěná, že? To se mi líbí,“ zašeptal. „Tvůj dech je v pohodě. Jen jsem chtěl být zdvořilý.“

„Jsem nervózní,“ přiznala jsem a mentolku si vzala.

„A kdo není?“ zaculil se, což mě okamžitě uklidnilo.

„... očekáváme od vás silnou pracovní morálku. Odhodlání.“ Žena na pódiu otáčela roboticky hlavou z jedné strany místnosti na druhou. „Houževnatost. Chceme, abyste byli jako houby. Jste tady, protože jste to nejlepší, co nám americké právnické fakulty mohou nabídnout. Mimochodem, to samé platí i pro

vaše mezinárodní kolegy v Británii, Německu, Francii, Japonsku, Hongkongu, Brazílii a Austrálii. Na začátku února budete mít příležitost se setkat se všemi svými kolegy, kteří jsou tak jako vy v prvním roce praxe, na Akademii pro první ročník v L.A. Jak víte, nejsme jen největší, ale nejspíš také nejlepší advokátní firmou na světě. Naše řady tvoří dva tisíce pět set advokátů v sedmatřiceti pobočkách po celém světě. Náš ředitel oddělení soudních sporů býval ředitelem jedné z divizí Komise pro kontrolu cenných papírů Spojených států. Troufli jsme si na Facebook. Jsme firma, která obhajovala případy pozitivní diskriminace pro Michiganskou univerzitu. Jsme firma, která...“

„Rádi všem říkají, že obhajovali pozitivní diskriminaci. Jako by to znamenalo, že nejsou rasisti nebo co,“ zašeptal mi Derrick.

Zatímco Eileen pokračovala ve svém nudném monologu, já se rozhlédla po místnosti a, přestože jejich výrazy byly klidné, cítila nervózní energii svých nových kolegů. Žasla jsem nad jejich novými kravatami a padnouchými obleky, jejich lesklými podpatky a škrobenými límečky. Byly to dospělácké ekvivalenty čistých bílých tenisek v první školní den. Podívala jsem se dopředu na holky z Kolumbijské vedle Carmen a na jejich velmi podobné kostýmky a instinktivně si uhladila blůzu.

Všimla jsem si Derricka, jak mě chápavě pozoruje. „Máš štěstí,“ řekl tiše.

„Jak to?“

„Nikdo vlastně neví, co pro ženy znamená ‚neformálně profesionální oblečení‘. Můžete si obléct, co chcete. Všichni by si mysleli, že tím třeba chcete něco říct.“ Na chvíli se odmlčel. „Ale abys věděla, tak máš pravdu. Obleky a kostýmky jsou profesionální. Ty jsi neformálně profesionální.“

„Ty máš taky oblek!“

„Taky jsem profesionální v jednom kuse, kotě,“ mrkl na mě; znovu jsem se musela zasmát. Konec toho motivačně zastrášujícího

proslovu jsem neslyšela, ale najednou nás poslali do čtyřicátého patra na školení v technologiích. Když jsme se hromadně sunuli k výtahu, minuli jsme sklem obehnanou konferenční místnost, kde kolem lesklého mohutného dřevěného stolu sedělo šest bělochů v tmavých oblecích.

„Ti jsou nejspíš z M&A,“ řekl Derrick s hlavou nakloněnou na stranu.

„Jaks to poznal?“ zeptala jsem se a dál je pozorovala přes sklo.

„Podle toho, jak sedí. Co mají na sobě. Jak vypadají.“ Otočila jsem se k němu a povytáhla obočí. „Jako namyšlení kretění. Ti nejrespektovanější a nejlépe placení namyšlení kretění v Klasko. Dostat se k nim je těžké, protože se k nim chtějí dostat snad všichni. V L.A. to bylo stejné. Řekl bych, že to tak bude všude. Jaké týmy jsi nahlásila, když rozesílali ten dotazník?“

„Realitní právo,“ zamumlala jsem a doufala, že se mu má volba bude zdát dost dobrá. Znovu jsem se podívala na muže v konferenční místnosti a na náhodné záblesky světla odrážející se jim od hodinek a manžetových knoflíčků. Všichni byli velmi dobře upravení a oblečení. Se svými soustředěnými pohledy vypadali, jako by vypadli z reklamy na schůzku v korporátní Americe. Možná právě proto jsem jimi byla tak ohromená.

Jeden z nich, mladší než ostatní, měl na sobě dokonale střižený oblek, měl zářivé vlasy a byl dokonale opálený. Pak jsem si uvědomila, že měl Derrick pravdu. Nebylo to jen jejich oblečením nebo intenzitou v jejich očích nebo tím, jak seděli sebevědomě s nohama od sebe. Byla to kombinace toho všeho. Prostě působili důležitějším dojmem než my ostatní – než já. Jak jsme s Derrickem pomalu postupovali chodbou, nemohla jsem od nich odtrhnout oči a natahovala krk, jen abych je měla dál na očích. Když jsem se od nich konečně odvrátila, vzpomněla jsem si na zvěsti o tom, jak náročné mají klienty a že hodiny, které jim účtují, jsou přímo astronomické. Po cestě na další lekci se jejich zdánlivý lesk z mé mysli vytrácel.

Kapitola 2

Místnost, do které nás zavedli, byla tlumeně osvětlená s asi stovkou počítačů a telefonů uspořádaných do úhledných řad. Ventilátory nad našimi hlavami na nás chrlily studený vzduch, aby udržovaly počítače v chladu, a my se zatím třáslí zimou. Derrick pro mě vytáhl židli vedle té jeho a já se na ni vděčně usadila.

V přední části místnosti přecházela sem a tam žena s dlouhým kudrnatým copem po pás. Odkášala si a začala mluvit. „Počítače a telefony na vašich pracovních stanicích jsou navrženy tak, aby odpovídaly těm ve vašich kancelářích. Začneme s telefonem...“

„Vsadím se o deset babek, že za posledních deset let u ní v bytě nebyla kromě ní jediná živá duše,“ zašeptal Derrick.

„To je kruté!“ zašeptala jsem se smíchem. „Platí.“

„... a věřte nebo ne, ale nejčastější chyba, kterou lidé dělají, je, že zapomenou zavěsit. Varovala jsem vás.“ Široce se usmála. „Začneme tím, jak někomu zavolat. Tím nejjednodušším, co dnes budeme dělat, ale zvykněme si procvičovat úplně všechno. Vypnula jsem si mobil a napsala své číslo na tabuli za mnou. Stiskněte devítku pro vnější hovor a jedničku, takže abyste zavolali mně, vytočíte 9-1-9-1-7-6-1-2-3-1-4-2. Teď si to všichni vyzkoušejte, ale prosím vás, nenechávejte mi žádné vzkazy.“

Slušně jsme se zasmáli, zvedli sluchátka a začali vytáčet její číslo.

„Devět-jedna-jedna, jak vám mohu pomoci?“ zeptal se hlas na druhém konci linky. Se zděšením jsem se podívala na sluchátko a práskla jím do vidlice.

„Co se stalo?“ naklonil se ke mně Derrick a díval se na můj telefon, ale bylo mi moc trapně na to, abych mu odpověděla.

„Výborně. Dobře. A teď přesměrování hovoru.“ Všichni jsme upřeli pozornost do přední části místnosti. „Všimněte si, že tlačítko přidržení...“

Najednou naši instruktorku přerušilo zvonění mého telefonu.

Všichni se ke mně otočili; Derrick si dokonce otočil křeslo, aby na mě mohl zírat. Instruktorka se zamračila a pokynula k mému telefonu. Zvedla jsem to.

„Zdravím, všechno je v pořádku... Jsem v pořádku... Vytočila jsem vás omylem,“ zakoktala jsem do telefonu a položila ho, než stihl volající cokoli říct. Cítila jsem, jak mi tváře hoří ponížem.

„Kdo to byl?“ zeptala se instruktorka. Zněla spíš zvědavě než našťavaně.

Zírala jsem na ni a nebyla schopná si dost rychle vymyslet nějakou lež. „Musela jsem za devítkou omylem vytočit o jedničku navíc,“ řekla jsem tiše.

„Tys vytočila tísňovou linku?“ zahulákal Derrick. V místnosti bylo chvíli ticho a pak následoval výbuch smíchu. Když jsem vzhlédla od svých zaťatých pěstí v klíně, překvapilo mě, že se na mě všichni dívají se soucitem. Derrick mi položil ruku kolem ramen a já se mu dramaticky přitulila k boku.

„To je toho, já zrovna omylem zavolala řídicímu společníkovi firmy,“ ozval se hlas zezadu. Ohlédla jsem se za ním a spatřila Carmen.

„Vy jste zavolala *Mikeu Baccardovi*?“ zajíkla se instruktorka.

„Tísňová linka ti aspoň nemůže dát padáka!“ řekla Carmen a všichni se znovu rozesmáli. Vděčně jsem na ni kývla.

Také instruktorka se usmála. „Jste opravdu zajímavý ročník. Ale teď zpátky k věci. Nebo se odtud do večera nedostaneme a já mám doma tři koťátka, která se sama nenakrmí!“

S Derrickem jsme se na sebe podívali. „Jsem si docela jistá, že mazlíčci žijí jsou,“ podotkla jsem.

„Tak teď jsi mě dostala, Vogelová,“ usmál se. „Máš u mě drink.“

Každý z nás dostal kancelář s dokonalým výhledem na Manhattan, firemní e-mail, firemní mobil, firemní laptop, firemní kreditku, firemní penzijní účet, firemní zdravotní pojištění, členství ve fitku Equinox a taky firemní sportovní tašku, která nás měla motivovat, abychom do fitka chodili. Seznámila jsem se se svou sekretářkou Annou, která mi ukázala fotku svých vnoučat v přívěsku kolem krku a s hrdostí mi oznámila, že její nejstarší syn se zrovna stal knězem. Okamžitě se mi zalíbila. Zeptala se mě, čemu dávám přednost při předávání zpráv, nabídla se, že bude převádět mé změny v dokumenty, a trvala na tom, že mě bude krmit, i když si budu myslet, že na jídlo mám moc práce. Sice jsem nevěděla, co „převádět změny“ znamená, a nedokázala jsem si představit svět, ve kterém by práce trumfla potřeby mého kručícího žaludku, ale srdečně jsem jí poděkovala a v duchu se zavázala, že po ní nikdy nebudu chtít nic, co bych nezvládla udělat sama.

„Každé ráno přicházím v devět, abych nachystala, co byste mohla potřebovat, a zkontrolovala váš rozvrh,“ pokračovala. „Advokáti většinou přicházejí mezi půl desátou a půl jedenáctou, ale není to pravidlo. Odcházím o půl šesté, a než se ráno vrátím, pokryje vás noční sekretářka. Může být?“

Přikývla jsem a Anna se vrátila do své kóje před mou kanceláří, abych se mohla v klidu zabydlet.

„Když budete něco potřebovat, dejte mi kdykoli vědět!“ zavolala na mě. „Starám se tu o vás a další dva právníky v sousedních kancelářích, ale čas si vždycky najdu, i když to tak nemusí vypadat.“

Vděčně jsem se na ni usmála, sedla si za stůl a prošla si e-maily od koordinátora školení ohledně našeho rozvrhu na příští týden. Abych zabila čas před poledním školením o etice, vytočila jsem

Carmeninou linku ve snaze procvičit si propojování konferenčního hovoru. Zbytek dne utekl jako voda, a když o půl páté skončil blok věnovaný benefitům, vrátila jsem se do své kanceláře s pocitem, že je moc brzy na to, abych šla domů. Chvilí po páté jsem zvedla hlavu a pohledem se střetla s Annou, která se zrovna chystala k odchodu. Vědoucně pokývla hlavou, došla ke mně a ramenem se opřela o rám dveří.

„Měla byste jít domů, zlatíčko. Brzy budete pracovat tak moc, že zapomenete, jak vypadá váš byt. Uvidíme se zítra.“ Ani jsem se nestačila rozloučit a už byla pryč.

Zazvonil mi telefon a já při představě, že už budu muset doopravdy pracovat, najednou zpanikařila, ale byla to jen Carmen.

„Ahoj.“

Zasmála se. „Taky ti přijde na hlavu, že máme vlastní kancel?“

„Že jo? Připadám si, jako bych hrála právničku v nějakém seriálu!“

„Všichni jdeme oslavit náš první den do baru přes ulici. Pojd taky!“

„Slíbila jsem příteli, že budu doma na večeri.“

„Ale no tak,“ odfrkla si. Podívala jsem se na hodinky. Školení skončilo dřív a Sam mě doma nečekal ještě aspoň hodinu. Pomyslela jsem na všechny ty šťastné hodinky po práci, které jsem vídala v televizi a ve filmech. Předtím jsem nikdy neměla kolegy, kteří by byli ochotní utrácet za předražené pití.

„Tak jo. Jsem pro.“ Byl to dobrý pocit, ustoupit tak rychle. Poprvé v životě jsem se cítila jako profesionál.

„První runda je na mě!“ prohlásil Derrick a podal barmanovi svou kreditku, zatímco nás pět se shluklo za ním.

„To ne!“ protestovali jsme všichni jednohlasně.

„Je to na mě. Zaplatím to ze svého příspěvku na stěhování,“ řekl s úsměvem. „Co pijete?“

Postupně jsme volali své objednávky na barmana a já se rozhlédla po poloprázdném podniku.

Naklonil se ke mně Kevin. „Jenom my a lidi z burzy a od reklamy. Právníci a investiční bankéři se sem dřív než o půl sedmé nedostanou.“

Derrick mi přes Roxanninu hlavu podal vodku se sodou a já mu nehlasně poděkovala. „Jak víš, že jsou od reklamy?“ zeptala jsem se Kevina.

„Podle oblečení. Možná mají špatný vkus, ale spíš na lepší nemají peníze,“ řekl, než zamířil pryč, aby zabral stůl, jehož současné osazenstvo právě platilo účet. Uvědomila jsem si, že v baru převažovali lidé v khaki kalhotách a špatně padnoucích šatech; pak jsem se podívala na náš malý klan a naše dobře padnoucí obleky, elegantní sukně a halenky. *A to jsme ještě ani nedostali první výplatu.*

Kevin nás zavolal ke stolu, zrovna když servírka setřela lepkavé zbytky záhadného temného alkoholu ze silně nalakovaného dřeva a odnášela skleničky.

„Mimochodem, Derricku, jak to, že ti z příspěvku na stěhování vůbec něco zbylo?“ zeptala se Carmen. „Mně sotva stačil, a to jsem se stěhovala jenom z Bostonu. Nestěhoval ses přes celé Státy?“

Derrick pokrčil rameny. „Rodiče mají ve městě zařízený byt, kde teď žiju, takže jsem vlastně neměl co stěhovat. Ale Klasko zajímalo, jestli se budu stěhovat do New York City. Řekl jsem, že jo. Protože to tak bylo. A teď mám deset táců a můžu je investovat do vašich drinků.“

Na to jsme si přitukli.

„Vám dali na stěhování deset tisíc?“ zeptala se Roxanne. „Nám z Kolumbijské nenabídli nic.“ Podívala se na Jennifer, která souhlasně přikývla.

„Ještěže tak,“ podotkla jsem. „Jinak bychom si s přítelem nemohli dovolit zaplatit zálohu. Po podpisu smlouvy nám už zbylo tak akorát na gauč.“

Carmen se na mě podívala. „Už bydlíte spolu? Jmenuje se Sam, že?“ Přikývla jsem. Byla jsem ohromená, že si jeho jméno pamatovala, když se v Cambridge viděli jen letmo.

„Jak dlouho jste spolu?“ zeptala se Jennifer.

„Skoro čtyři roky.“

„Co je zač?“

Pokřčila jsem rameny. „Potkali jsme se na vysoké – já byla na Harvardu, on na MIT – a on si pak založil firmu v Bostonu. To je částečně důvod, proč jsem kvůli právům zůstala na Harvardu.“ Všichni kolem stolu přikyvovali a já mohla být klidná, protože jsem věděla, že si nikdo z nich nemyslí, že se vytahuju.

„Půl roku v Klasko a budeš zase nezadaná!“ škádlil mě Derrick. Všichni se smáli a já se donutila k nim přidat, ale žaludek se mi sevřel.

„Nekecej blbosti, Derricku,“ řekla Carmen a povzbudivě na mě kývla.

„Jenom si dělám srandu,“ reagoval Derrick, mírně do mě štouchl ramenem a já si začala okusovat spodní ret.

Dveře baru se rozletěly dokořán. Všichni jsme se otočili a spatřili sebevědomě vstoupit tři muže v oblecích. Zdálo se, že pocity odmítnutí či koncept gravitace jim vůbec nic neříkaly. Jednoho z nich jsem poznávala. Byl to ten mladý přitažlivý advokát, kterého jsem si dřív všimla v konferenční místnosti. Číšník jim připravoval pití ještě dřív, než vůbec došli k baru.

„To jsou advokáti z M&A,“ poznamenala Carmen tiše.

„Nejspíš se pak ještě vrací do práce,“ řekl Kevin s pohledem upřeným na hodinky. Muži se opřeli o bar a jen s lehkým zasklebením do sebe koplí panáka. Pak začali usrkávat jantarovou tekutinu ze svých nízkých tlustých skleniček. Jak by se kdokoli po panáku a drinku mohl vrátit do práce? Pozorovala jsem toho hezkého tmavovlasého advokáta, jak vytahuje bankovku ze spony a posouvá ji po baru směrem k barmanovi.

„To mi připomíná – potřebujeme nějaké panáky!“ promluvil Derrick a naše pozornost se přesunula zpátky k němu.

„Já už bych vlastně měla jít domů,“ řekla jsem omluvným tónem.

Carmen otevřela na protest pusy, ale pak přikývla. „Vyprovodím tě.“

Jak jsme odcházely z baru, dva elegantní muži v oblecích na cestě dovnitř nám podrželi dveře. Upravení. Dobře vychovaní. Dobře oblečení. Zdálo se, že už asi nastal čas bankéřů a právníků. Přesla jsem k obrubníku, nakoukla na východ po Padesáté páté ulici a vyhlížela taxi. Cítila jsem, jak mě Carmen pozoruje.

„Řekla bych, že máme za sebou úspěšný první den!“ zvolala vesele. „Mrzí mě, že se Derrick choval jako debil. To proto, že se mu líbíš.“

„Vážně?“ otočila jsem se zpátky k ní a ona přikývla. Nepřipadalo mi, že se Derrick, s jeho módním sestřihem, barevným motýlkem a okázalým vystupováním, zajímá o ženy.

„Ptala jsem se ho. Brzo poznáš, jak umím být vlezlá,“ přiznala a pohrávala si přitom s nehty. „A soutěživá. Strašně soutěživá.“ Nikdy jsem nepotkala nikoho tak sebeuvědomělého a upřímného.

„Taky jsem soutěživá,“ přiznala jsem. „Ale asi spíš sama se sebou.“

Nebyla to úplná lež. Celé dospívání jsem závodně plavala a deset let jsem držela dívčí světový rekord juniorů ve volném způsobu na 50 a 400 metrů. (Před pár lety mi titul vyfoukla nějaká Ruska.) Na Harvard mě naverboval trenér plavání, ale v půlce sezóny ve druháku jsem se kvůli zranění ramene musela titulu sportovec vzdát a stal se ze mě obyčejný student.

„Co se mě týče, ty a já táhneme za stejný provaz,“ řekla Carmen. „Jsem tak ráda, že tu mám někoho, koho znám z práv!“

Plavání mi nikdy neumožnilo být součástí týmu – dokonce jsem nikdy ani neplavala štafetu – a představa, že teď budu do

jednoho patřit, se mi líbila, i když jsem si říkala, jestli vůbec vím, jak na to.

„Jasně, jsme v tom spolu,“ souhlasila jsem.

Carmen si s rukama v bok protáhla záda, zaklonila se, podívala se na nebe, pak se narovнала a podívala se mi do očí. „Myslím, že je ze mě právníčka jenom proto, že můj otec a tři bratři jsou taky právníci. Chci dokázat, že jsem stejně dobrá jako oni. Nebo lepší.“ Uličnický se zazubila. „Jak říkám, jsem soutěživá.“

„Pořád lepší důvod než ten můj. Já jsem asi právníčka jenom proto, že to mí rodiče navrhli.“

„Jedináček?“ zeptala se Carmen. Přikývla jsem. „Klasika. Ale asi tě mohli navést i horším směrem. Stejně jsem ráda, že jsme v tom teď spolu.“ Všimla si rozsvíceného taxíku, který mířil k nám, a zvedla ruku.

Záviděla jsem jí, jak dokázala tvořit fakta jen tím, že něco vyslovila nahlas. Protože to řekla, byly jsme teď kamarádky – spojenci –, zatímco ještě včera jsme byly jen bývalé spolužačky. Při nastupování do taxíku, který mi přivolala, jsem se usmála a zamávala jí.

Když jsem dorazila domů, Sam byl rozvalený na pohovce a díval se na *360° s Andersonem Cooperem*. Aspoň se už převlékl z pyžama. Snažila jsem se představit si, co tu sám celý den dělal. S potenciálními investory pro svou začínající společnost se sešel, ještě než jsme odjeli do Asie, a pokud mi bylo známo, teď už jen čekal na jejich odpověď. Natáhl ke mně paže a já se k němu přitulila.

„Jak to šlo?“ zeptal se.

Dramaticky jsem se zamračila. „Dneska jsem na sebe zavolala policajty.“ Chtěl se na něco zeptat, ale zastavila jsem ho zvednutím ruky. „Přede všemi.“

„Potřebuješ drink,“ zasmál se, lehce mě políbil na rty a zvedl se.

Vrátil se z kuchyně se dvěma sklenkami červeného vína a jednu mi podal. „Na mou pracující ženu.“ Přiřukli jsme si. „No a jací jsou ti ostatní právníci? Někdo známý? Co ta Carmen z Harvardu?“

„Seznámila jsem se s pár moc milými lidmi. Všichni působí tak... sebejistě. Carmen je skvělá. Škoda, že jsme si na právech nebyly bližší.“

„K tomu jsi tenkrát měla mě.“

„Já vím.“ Jemně jsem ho políbila a zavrtala se do skuliny mezi jeho bokem a paží.

Měl pravdu, samozřejmě. Ale mívala jsem i kamarády z vysoké, z nichž, kromě dvou, kteří byli z L.A. a odstěhovali se zpátky na západní pobřeží, mnoho po promoci zůstalo v Bostonu. Přestože jsem vyrostla na newyorském předměstí, ve městě jsem moc přátel neměla. Vůbec by mi nevadilo, kdybych nadsmrti zůstala v Bostonu, ale protože tady bylo pro Samovu firmu více příležitostí, rozhodli jsme se přestěhovat.

„Jak ses měl ty?“ zeptala jsem se.

„Dobře! Byl jsem produktivní.“ Když mluvil, díval se spíš na Andersona Coopera než na mě. „Hádej, co mě dneska napadlo.“

Povytáhla jsem obočí.

„Začnu trénovat na Bostonský maraton a poběžím s pár kamarády z MIT. S firmou se zrovna nic moc neděje a stejně jsem to chtěl vždycky zkusit.“

Zkoumala jsem jeho profil a hledala známky toho, že by si snad připadal nedocenený. Začínala jsem pocítovat účinky vína i vodky se sodou, které jsem nalačno vypila. Zvažovala jsem, jestli ho mám ujistit, že čas, který věnuje budování firmy, se jednou vyplatí. Pak jsem si to ale rozmyslela, protože jsem věděla, že by se kvůli tomu cítil bezvýznamně, pokud se tak necítil už teď.

„Páni! Paráda!“ Znovu jsem si usrkla vína a odsunula Samovu firmu stranou. Alkohol vždycky dokázal vytvořit cestu pozitivnějším myšlenkám.

Prohlížela jsem si Lařinu kancelář, abych mohla své profesionální nedostatky zamaskovat tím, že nadhodím nějaké osobní téma, ale moc užitečných stop jsem nenašla. V rohu stál v květináči usychající hnědý fíkus; jeho mrtvé listy zakrývaly substrát. Na zdi za křesly pro hosty, skoro úplně z dohledu, visel bakalářský a právnický diplom, oba z Pensylvánské univerzity, zato jsem si všimla obrázku krocana z otisku dětské ruky. Nevěděla jsem, co si o ní mám myslet. Očividně pro ni víc znamenaly výtvary jejího dítěte než vlastní akademické úspěchy. Ačkoli fíkus škemral o vodu a jejímu vzezření chybělo do neupravenosti velmi málo, složky na jejím stole byly pečlivě uspořádané a označené. Nenařadalo mě nic, co bych řekla, ale Lara našťestí na vybavování nebyla.

„Zdravím. Jsme rádi, že se k nám přidáte! Prosím, posaďte se!“ Ukázala na židli na opačné straně stolu. „Takže, my zastupujeme kupce,“ začala. Popadla jsem svůj poznámkový blok a začala si dělat poznámky. „Náš klient, Stag River, kupuje pekárnu TO – slyšela jste o nich?“

Přikývla jsem a pomyslela na jejich lahodné skořicové rolky.

„Je to nechutné. Lidé pořád mluví o jejich skořicových rolkách, ale to jen proto, že nikdy nejedli žádnou opravdu dobrou. I tak jsem často chodívala do té na Lexington avenue. Bývala jsem tlustá, ale pak jsem si nechala udělat kryolipolýzu. V podstatě vám zmrazí tukové buňky a během pár týdnů je vyčuráte.“ Zírala jsem na ni s otevřenou pusou. „Každopádně TO je ta nejhorší pekárna na světě, ale vlastní asi šest set aktiv a my se musíme ujistit, že jejich převodu nic nebrání. Je to spíš vyčerpávající než složité. Dává to smysl?“

Přikývla jsem a na moment se mi zastavilo srdce. Od chvíle, co vyslovila slova „tukové buňky“, jsem si neudělala jedinou poznámku. Donutila jsem se soustředit a začala znovu psát.

Lara pokračovala tím, že mi vysvětlila, kde vlastně nájemní smlouvy najdu (ve virtuální datové místnosti), jak mám zapisovat potenciální problémy (nikdy v e-mailu nebo jiné písemné komunikaci, jen na papíře, přičemž všechno se okamžitě po uzavření dohody musí skartovat, aby v případě pozdějšího soudního sporu neexistoval jiný důkaz, než že jsme „společnost kompletně a uspokojivě prověřili“, a ne že jsme problém špatně vyhodnotili).

„O realitní právo jste si požádala, nebo vás sem náhodně přidělili?“ zeptala se najednou.

Podtrhla jsem si slovo *skartovat* a vzhlédla. „Ne, uvedla jsem ho v preferenčním dotazníku,“ řekla jsem a dopsala poznámku o financích prodávajícího.

„Co vás na něm zajímá?“ zeptala se.

„Obecně se mi líbí, že v srdci transakce je něco hmatatelného – něco, co si dokážu reálně představit.“

„Přesně tak,“ přikývla s nadšením; očividně jsem jejím testem prošla. „Navíc v porovnání s jinými transakčními týmy se dá pracovní doba lépe zvládat, a protože hodně pracujeme i s jinými týmy, získáte hodně zkušeností.“

Při její bleskové prezentaci jsem s úlevou přitakávala. Všechny týmy ve firmě kromě M&A se pyšnily stejnými výhodami: rovnováha mezi osobním a pracovním životem, spousta příležitostí pro začínající advokáty a přímá cesta k tomu stát se společníkem. Podle toho, co mi řekli Derrick s Carmen, to vypadalo, že advokáti z M&A se pyšní tím, že nespí a nevidí se se svými rodinami. A po chodbách chodí s větší pýchou a arogancí než členové „pomocných“ týmů.

„Dobře, hned se na ty nájemní smlouvy vrhnu. Budu vám hlásit všechny případné problémy a celkový postup... každý den?“

„Každý den po UB mi vyhovuje,“ řekla Lara. „A pošlu vám do kalendáře pozvánku na naši měsíční poradou, ta je příští týden. Jestli budete pracovat v realitách, hodně se tam naučíte.“

To je všechno? Jsem teď v realitním týmu?

Pokynutím hlavy mě propustila a já se vrátila ke svému stolu a vygooglila si, co znamená „UB“.

Uzavření burzy. Pět odpoledne.

„Al?“ Sam prošel hlavními dveřmi.

„Jsem v kuchyni!“

Sam mě zezadu objal kolem pasu, zatímco jsem míchala rýži na rizoto. Zaklonila jsem hlavu a opřela se o něj; díky podpatkům jsem byla skoro stejně vysoká jako on. „Dělám rizoto s parmezánem a černým lanýžem. A ugrilovala jsem kousek lososa.“

Plácl mě po zadku. „Voní to skvěle.“ Cítila jsem, jak sleduje tu malou tmavou hrudku na lince. „Neříkala jsi, že dokud nedostaneš výplatu, nebudeme utrácet?“

„Já vím,“ řekla jsem s povzdechem. „Ale cestou z práce jsem šla kolem Eataly a na ceduli bylo napsáno, že sezóna italských černých lanýžů už končí!“

„Zlato! Tys šla kolem Eataly? To je jako kdyby se alkoholik na odvykačce procházel kolem obchodu s chlastem! Musíš chodit jinudy.“ Zacouval ode mě pryč a pověsil si kabát do skříně. *Zbláznil by se, kdyby věděl, kolik ten lanýž stál.* Co jsme spolu začali chodit, Sam se naučil ocenit dobré jídlo. Jenže vyrostl ve vřelé milující rodině akademiků, kteří žili skromně, takže největší poklonu, jakou kdy jídlu složil, bylo, že to byla „výhodná koupě“.

„Já vím, já vím! Ale je to v pohodě. V práci je všechno zadarmo! Káva, jídelna, občerstvení,“ uklidňovala jsem ho. „Jak ses měl ty?“

„Dobře, mám za sebou schůzky se Skylark Capital, tou firmou, co financovala Uno, jak jsem ti říkal. Vypadá to, že o nás mají

opravdu zájem.“ Zatímco mluvil, prohrabával se poštou, kterou jsem vyzvedla.

„A? Jak to šlo?“ Přidala jsem další naběračku vývaru.

„Nevím, nepoznám to.“ Sam se ke mně znovu přitulil, vzal mou ruku do své a pomáhal mi míchat, ale jeho dotek byl úplně jiný než před chvilkou. „Jak dlouho teď musíme míchat?“ zašeptal mi do ucha.

„Dokud se všechno nevsákne,“ odpověděla jsem; mé tělo reagovalo na to jeho. Nakoukl mi přes rameno, a když viděl, kolik vývaru ještě zbývá, sklesle si povzdechl. Když se o to právě nesnažil, byl okouzlující. „Ale nemusím to míchat celou dobu.“

„Ne?“

„Ne. Jen musím být poblíž, abych to sem tam mohla promíchat.“ Pustila jsem vařečku a otočila se k němu. Přitiskl své rty k mým, položil mi ruce pod paže a vysadil mě na kuchyňskou linku. Hladově se zazubil a přitiskl se ke mně. Očima přelétl ke sporáku.

„Jsem tak rád, že máme pojistku,“ zašeptal.

Na pravidelné měsíční schůzi realitního týmu jsem očima přejížděla po ohřívači plném ubohých snídaňových burritos, ze kterých visela zplihlá slanina a ztvrdlý sýr. Nikdy jsem na snídani moc nebyla, ale zápach přehřátého masa a sýru mi obzvlášť vadil. Lara a další společník pro reality Michelle O'Reillyová si obě vzaly skleničku s pomerančovým džusem a jedno přecpané burrito. Michelle byla mladší než Lara, vyšší než Lara a děsivější než Lara. Vzala jsem si černou kávu.

„Tu sílu vůle vám závidím!“ Zdálo se, že tím Michelle myslí pravý opak, protože se na mě dívala nasupeně. Kousla si do svého burrita. „Mňam. To je dobrota.“

„Nevím proč, ale vzbudila jsem se strašně brzy. Už jsem jedla,“ zalhala jsem.